

hjemme, at give sine Følelser Luft i øresønder-rivende Fløjtetriller, der fik Kanarifuglen »Peter« til at forstumme af Misundelse. Madam Olufsen gjorde store Øjne i Anledning af den Mængde Pakker, der i disse Dage bragtes ind i Huset af høflige Bude fra Byens største Ekviperingsforretninger. Hun og hendes Mand talte daglig frem og tilbage om, hvad der dog kunde være sket. Per selv sagde ingen Ting, fløjtede bare og lo og omarmede Madam Olufsen, saasnart hun begyndte at spørge.

Den eneste, der havde kunnet give dem en Forklaring, var den tavse Trine. Med Kærlighedens usvigelige Instinkt havde den lille enfoldige Pige — saavidt hendes Forstaaelse overhovedet rakte — straks fornummet, hvad det var, der her forberedtes. Naar hun gik og syslede nede mellem hans mange nye og fine Klæder eller redte Sengen inde i hans lille Sovekammer, hvor der nu duftede af Parfumer og vellugtende Sæbe, følte hun det, som om en Fremmed havde trængt sig ind paa hendes hellige Enemærker og viste hende bort. Overalt sporede hun ligesom en usynlig Kvindehaand, der triumferende forkyndte hende, at hendes Hverv snart var endt, hendes Tid omme. Det var derfor ogsaa med om muligt endnu troligere Omhu, endnu stilfærdigere Andagt, at hun nu tog Vare paa alt, hvad der hørte ham til. Skønt hun ikke høstede nogen Paaskønnelse derfor, vaagede hun over hele hans